

o nichž se však ani usnesení sněmovny, ani sdělení předsednictva nezmiňuje, takže nezbylo, než zjistiti dosah tohoto usnesení z obsahu příslušného parlamentního jednání, an se obžalovaný hájil tím, že nebyl vydán v celém rozsahu dožádání. Že by toto dožádání usnesením sněmovny o něm vydaným nebylo úplně vyřízeno, veřejný obžalobce v řízení před soudem první stolice neuplatňoval a ani ve zmateční stížnosti výtky v tomto směru nečiní. Bylo proto i zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 4300.

Je-li kdo z té oné příčiny nezodpovědný před trestním zákonem, není tím zbaven své cti; útoky na svou čest může sám stíhati, není-li úplně zbaven svéprávnosti.

Jde o skutečnost života soukromého, o níž jest důkaz pravdy vyloučen (stalo-li se vinění tiskem), bylo-li o kom tvrzeno, že není duševně normální.

O skutečnostech, dotýkajících se soukromého života, jest důkaz pravdy (pravděpodobnosti) vyloučen i s hlediska veřejného zájmu podle § 4 tisk. nov. čís. 124/1924.

Bylo-li prostředkem, jímž kdo uveden ve veřejný posměch, vytknutí skutečnosti ze soukromého života (duševní choroby), je důkaz pravdy vyloučen i, bylo-li by čin podřaditi pod ustanovení § 491 tr. zák.

Otázka, zda byl pachatel zvláštními okolnostmi nucen uvést ve známost skutečnost soukromého života, nepřichází v úvahu, stal-li se projev v díle tiskovém.

(Rozh. ze dne 14. října 1931, Zm I 918/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Táboře ze dne 19. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle § 489 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje hmotněprávní důvody § 281 čís. 9 písm. b) a čís. 9 písm. c), a námitkou, přednesenou až při líčení před zrušovacím soudem, že obžalovaný, vytknuv soukromému obžalobci duševní abnormalitu, neuvedl o něm žádné cti se dotýkající skutečnosti z jeho soukromého života (§ 489 tr. zák.), nýbrž vytkl jeho duševní abnormalitu jen jako jeho osobní vlastnost (§ 491 tr. zák.), pročež prý důkaz pravdy (pravděpodobnosti) není vyloučen, — vytýká tím zmateční stížnost i další hmotněprávní důvod §§ 281 čís. 10 tr. ř. Uplatňujíc zmateční důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř., namítá zmateční stížnost, že se kmetský soud neobírá otázkou duševního stavu soukromého obžalobce, zda je či není normální, a neuvádí, že soukromý obžalobce jest duševně normální,

a že se závadný projev o duševním stavu soukromého obžalobce nekryje se skutečností; u krajského soudu v Táboře jest prý nejméně 10 let notorické, že soukromý obžalobce není normální a není před trestním zákonem zodpovědný. Kmetský soud se však touto otázkou zabývat nemusil, ba nesměl, poněvadž se závadný projev týče skutečnosti ze soukromého života obžalobcova, o níž jest podle §§ 489, 490 odst. 1 tr. zák. důkaz pravdy vyloučen, stalo-li se vinění tiskem. A o skutečnosti dotýkající se soukromého života (§ 489 tr. zák.) jest důkaz pravdy (pravděpodobnosti) vyloučen i s hlediska veřejného zájmu podle § 4 zák. čís. 124/24, jak odůvodněno v rozhodnutí čís. 2678 sb. n. s.; opačný názor zmateční stížnosti jest mylný. Vývody ty nejsou zeslabeny ani názorem stěžovatele, že skutek, z něhož je viněn, měl kmetský soud podřaditi pod ustanovení § 491 tr. zák. Prostředkem, jímž byl soukromý obžalobce uveden ve veřejný posměch, bylo vytknutí jeho duševní choroby, tudíž opět vytknutí skutečnosti ze soukromého života soukromého obžalobce, a jest důkaz pravdy vyloučen i, kdyby se čin obžalovaného podřadil pod ustanovení § 491 tr. zák. Nezáleží proto na tom, zda jest spáťrovati v jednání obžalovaného trestný čin podle § 489 tr. zák. či podle § 491 tr. zák., ana v tom i v onom případě platí táž trestní sankce § 493 tr. zák. Bezdůvodná jest námitka stížnosti, že obžalovaný neútočil na osobní čest soukromého obžalobce, nýbrž na jeho veřejné vystupování, neboť útočení na veřejné vystupování obžalobcovo jest konec konců zase jen útokem na jeho čest. Závadný projev se stal v díle tiskovém, nikoliv jen »veřejně«, ve kterémžto případě jen přicházela by v úvahu otázka, nebyl-li obžalovaný k tomu zvláštními okolnostmi nucen. Stížnost namítá, že soukromý obžalobce, nejsa pro svůj duševní stav před trestním zákonem zodpovědný, nemůže sám bez podpory třetí osoby vystupovati jako soukromý obžalobce. Námitce nelze přiznati důvodnost. Je-li kdo z té oné příčiny nezodpovědným před trestním zákonem, není tím zbaven své cti, a nevylučuje to, že by čest, tento svůj právní statek, nemohl chrániti a jeho rušení stíhati. Proto, že je soukromý obžalobce úplně zbaven svéprávnosti, a že proto smí podati obžalobu jen svým zákonným zástupcem, není ve spisech podkladu.

Čís. 4301.

Použití druhé sazby § 24 tisk. zák. nepředpokládá opětovné, tedy při nejmenším dvojí předchozí odsouzení pro týž čin; stačí jen zpětnost téhož činu; nezáleží na tom, že šlo jen o pokus.

Je-li tu zpětnost, není ponecháno volnému uvážení soudu, chce-li použiti druhé sazby § 24 tisk. zák.. nýbrž jest k tomu povinen (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. října 1931, Zm I 43/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu